

Testbarát finom szövet,
anyaga rostokban hever,
pihen, mert hajléktalan
árnyékán ül szívem;
magányos és feszült,
alakján foltokban
cserzett már a kötés -
isteni malasztban.
Követem a Szívlakót
fényem libben,
súlyát veszve menekül
a lépés nesztelen.
Ruhám alá rejtem
gémberedett kezem...
de összeszedem magam,
mert lényegét veszem,
ha elenged, ha elengedem.